INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Silviu BINDEA

„ÎN FOTBAL, MINUNILE SÎNT RARE..."

- **Între talentul munteanului și tenacitatea transilvăneanului**
- **Ne aflăm, totuși, în grosul plutonului**
- **Calculul rece al lui Angelo Niculescu**
- **Ce mult aș fi vrut să joc cu Dobrin!**
- **Fotbalul mare e de neconceput fără extreme**
- **Prefer să rămîn contabilul Silviu Bindea**
- **Dacă am fi eliminat Ungaria...**

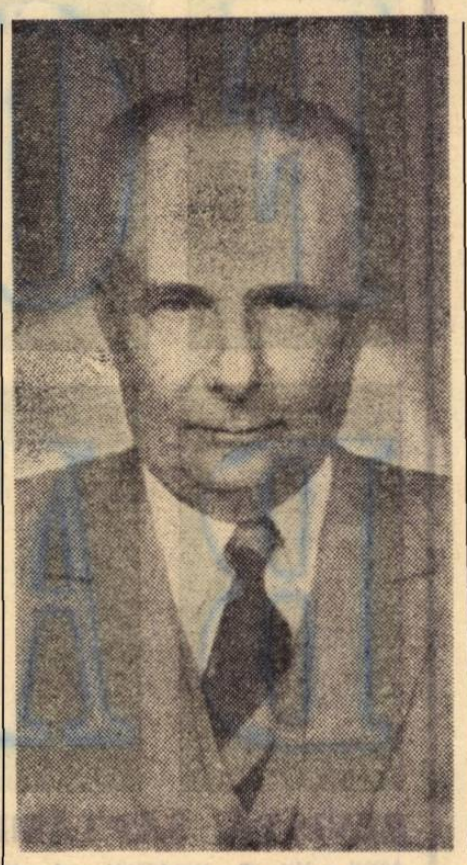

La 8 iunie s-au împlinit 50 de ani de la primul joc al echipei noastre naționale (Belgrad, România-Iugoslavia 2—1). Acesta este motivul pentru care interlocutorul nostru de astăzi se numește SILVIU BINDEA, unul dintre cei mai buni fotbaliști români ai deceniului 1930-40. Pentru cititorii noștri mai tineri, mă voi limita să spun că nu de mult, la Budapesta, într-un cerc de comentatori ai fotbalului, Iuliu Bodola, cel care deține și astăzi recordul selecțiilor în echipa națională a României, a spus că „Silviu Bindea a fost cel mai bun jucător român cu care sau împotriva căruia a jucat".

După această scurtă introducere, să ne oprim la Timișoara și să intrăm în casa celui care a fost cîndva „reactorul" Ripensiei și al echipei naționale.

— Am venit la dv. pentru a sărbători, dacă vreți, cei 50 de ani ai echipei naționale, al cărei tricou l-ați purtat timp de un deceniu. V-aș ruga, în primul rînd să-mi definiți fotbalul românesc de-a lungul acestor 50 de ani.

— Fotbalul nostru din această jumătate de veac a fost și este un amestec între calitățile naturale deosebite ale jucătorilor din sudul țării și tenacitatea transilvănenilor. Din păcate, în jocul echipelor noastre naționale au fost destule cazuri cînd s-au manifestat mai ales lipsa de tenacitate a celor din sud și lipsa de strălucire a fotbaliștilor transilvăneni. Am făcut această observație ca să explic absența rezultatelor mari în istoria fotbalului nostru.

— Pentru că ați adus în discuție rezultatele, v-aș ruga să situați fotbalul nostru pe plan european, în acești 50 de ani.

— Eu fac întotdeauna o distincție între Europa fotbalistică antebelică și cea din ultimii 20—25 ani. După părerea mea, înainte de război a existat o primă categorie valorică în care intrau Anglia, Italia, Austria, Ungaria, Cehoslovacia. Exista, pe de altă parte, o a treia categorie, în care intrau Albania, Ciprul, Malta, Finlanda, Norvegia, Turcia. Noi făceam parte din grupul țărilor de mijloc, grup care le cuprindea pe toate celelalte. După război, clasamentul nu s-a schimbat prea mult — de fapt, în fotbal minunile se pot întîmpla într-o duminică, dar nu de-a lungul a 50 de ani. Există, deci, după război, o categorie de prim rang, formată din Anglia, R.F. a Germaniei și Italia, care se detașează mai ales în urma stării de oboseală a fotbalului din Europa Centrală. Urmează a doua categorie, formată din Spania, U.R.S.S. și Iugoslavia. Această categorie este o creație a fotbalului postbelic. Ca și înainte de război, noi intrăm în grosul plutonului, care se află de astă dată în categoria a III-a. În sfîrșit, a IV-a categorie cuprinde țările pe care le-am încadrat în a III-a categorie antebelică, adică Ciprul, Malta ș.a.

— Care a fost perioada cea mai ridicată a fotbalului românesc?

— Rezultatele ar pleda pentru echipa ultimilor ani. Eu rămîn, însă, la părerea că la noi în țară cel mai bun fotbal — raportat la Europa — s-a jucat eam între 1927—1937.

— Cum explicați atunci rezultatele mai bune din ultimii ani?

— În primul rînd prin atenția infinit superioară acordată astăzi echipei naționale. În al doilea rînd, prin tactica impusă echipei de către Angelo Niculescu. Antrenorul de astăzi al „naționalei" a avut curajul de a-și mărturisi că fotbaliștii noștri — oricum a-i întoarce-o — nu se ridică la nivelul celor cuprinși în marile echipe europene. Din această concluzie foarte lucidă s-a născut și tactica echipei naționale. Eu îl admir pe Angelo Niculescu pentru tenacitatea cu care n-a cedat apelurilor fără acoperire ale multor optimiști. Dacă ar fi cedat acestor apeluri și ar fi „ieșit la bătaie", probabil că echipa noastră ar fi avut soarta precedentelor, pentru că, repet, în fotbal minunile nu se întîmplă în fiecare zi.

— Aș vrea să vă pun o întrebare din aceeași familie de idei: ce jucător român din 1972 ar intra într-o eventuală selecționată națională a acestei jumătăți de veac?

— Sînt de părere că Dinu, Dumitru și Sătmăreanu ar putea figura oricînd într-un „11" ideal al acestei perioade. În aceeași categorie ar putea intra și Dobrin, dacă s-ar subordona mai mult legilor echipei. Dobrin este un jucător incomparabil mai bun — ca valoare intrinsecă — decît foștii mei interi Covaci și Beke. Aș fi vrut foarte mult să joc cu un inter ca Dobrin. Sînt convins că prin apelurile mele de extremă, care n-a admis să stea pe loc nici o clipă, aș fi pus în valoare toate marile lui calități, care, din păcate, s-au irosit deseori. În aceeași ordine de idei, cred că Răducanu, dacă ar fi avut seriozitatea fostului meu coechipier Pavlovici, ar fi fost cel mai bun portar din istoria fotbalului nostru. Din păcate, însă, nu este cazul.

— Vă rog să-mi permiteți o întrebare-magazin: Care sînt, în ordine, cele mai bune trei meciuri ale echipei noastre naționale?

— Cu precizarea că nu am văzut, bineînțeles, toate meciurile echipei naționale, aș îndrăzni să fac următoarea clasament: 1. România-Iugoslavia 2—1, la București, 1934, pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial; 2. Italia-România 2—1, 1940, la Roma; 3. România-Cehoslovacia 2—1, la București, în 1971.

— Ce credeți că s-ar putea face în fotbalul românesc?

— Ar trebui făcute multe. În primul rînd trebuie să pornim de la ideea că astăzi copiii joacă mai puțin fotbal decît am jucat noi. Eu, la 15 ani, aveam 6—7 ani de fotbal în ziua în care ispravnicul Jigmon din Cluj m-a luat de pe maidan și m-a băgat într-un vestiar. Bineînțeles că astăzi au intervenit unele schimbări, mai ales în materie de școală. Dar fotbalul și cei 100 000 de spectatori din tribună nu sînt dispuși să înregistreze aceste schimbări. Ei vor doar soluții, iar aceste soluții trebuie găsite, într-un fel sau altul, pentru ca fotbalul să nu se stingă. În al doilea rînd, necazul cel mare al situației actuale este că, ținînd seama de împuținarea copiilor care joacă fotbal, nu se adîncește munca de selecție a celor foarte talentați. Am citit în interviu cu Adamache că portarul Steagului roșu propune ca selecția la acest nivel să se deplaseze de la oraș la sat. Iată o idee interesantă, produsă de un om care se pricepe la fotbal și care nu emite directive din birou. În legătură cu această selecție a copiilor, așa-zis talentați, ar mai fi o hibă: de cele mai multe ori sînt selecționați, fără discernămînt, copii care știu să joace bine mingea. Din păcate, copilul care nu are calități fizice în perspectivă, reprezintă doar o pierdere de timp. Bătrînii greci îi aruncau pe copiii debili de pe un vîrf de munte. Mie mi se pare că fotbalul, fără să fie atît de dur, trebuie să se lipsească de asemenea copii, pentru că ei doar îți iau ochii și mai mult te încurcă. Tot în legătură cu asta e bine să nu fim mecanici. Există copii fără calități fizice exterioare, dar care știu să se bată mai bine decît un atlet, după cum există tineri la 33 de ani și bătrîni la 16. Eu am fost copil nu prea arătos, dar n-am stat pe gînduri o clipă cînd a fost cazul să mă reped cu toată forța în Sesta, în Koranyi, în frații Vogl, în cehoslovacul Bürger, în englezul Hapgood, în Ghiță Albu și în alte name de același gen...

Și ar mai fi multe de spus în legătură cu cele ce s-ar putea face în fotbalul nostru. Iată, de pildă, noi am cam uitat despre existența extremelor de meserie, deși, pînă la urmă, cel mai sigur mijloc de desfacere a unei apărări este extrema rapidă. În fond, Szőke a fost cel care ne-a bătut la București și la Belgrad. Brazilia fără Jairzinho n-ar fi cîștigat campionatul mondial. Garrincha reprezintă în fotbalul brazilian de două ori mai mult decît foarte popularul Pele. Dificultățile echipei Angliei au început în clipa în care ea a renunțat la extreme. Fotbalul fără extreme este de neconceput. Trebuie să căutăm extreme **în special** și înaintași **în general**. Fotbalul, adevăratul fotbal, începe de la linia de centru încolo. Orice fundaș din echipa noastră națională poate juca în echipa Braziliei. În schimb, nici un înaintaș român nu are șanse să fie selecționat în această formație... Am toată convingerea că problemele fotbalului nostru sînt în primul rînd problemele bazei de masă și mult după aceea cele ale echipei naționale. Echipa noastră națională nu va juca mai bine dacă va fi condusă altfel, ci numai dacă va avea elementele necesare pentru a putea fi condusă altfel.

— Aș vrea să vă mai pun o întrebare: de ce nu practicați cu consecvență meseria de antrenor?

— Pentru că nu înțeleg să fiu la cheremul unor conducători amatori. Prefer să rămîn contabilul Silviu Bindea, stăpîn pe meseria mea, pe care o practic neîntrerupt de 40 de ani, inclusiv perioada în care am fost jucător așa-zis profesionist, în cea mai mare echipă a vremii, Ripensia.

— Ce părere aveți de deznodămîntul triplei noastre întîlniri cu echipa Ungariei?

— Cînd am văzut mingea aceea ducîndu-se spre colț, pe sub palma lui Răducanu, am simțit un cuțit în inimă, care ar fi putut să fie un infarct. A doua zi dimineață, însă, a trebuit să recunosc că această performanță ar fi reprezentat mai mult decît puterea fotbalului nostru. Dacă am fi învins Ungaria și ne-am fi aflat în aceste momente în Belgia, la turneul final al primelor patru echipe europene, un turneu final fără Anglia, Spania, Scoția, Olanda, Italia, Iugoslavia ș.a.m.d., am fi avut în continuare iluzia că fotbalul e o treabă care se poate face fără eforturi speciale în această direcție. Iată de ce cred că această necalificare nu mi se pare lucrul cel mai rău întîmplat în istoria fotbalului nostru...

Ioan CHIRILA

Bindea, aripa en vogue a anilor '30...

PRIM PLAN

ȘTEFAN

Cînd tînărul portar Ștefan a fost luat de Angelo Niculescu în Turcia și Grecia, foarte mulți au zîmbit: **„Iată un mijloc de împrospătare a lotului, de evitare a săgeților criticii".**

Astăzi, Ștefan e din nou în lot. El nu și-a pierdut timpul după „promenada" din Turcia și Grecia. Duminica trecută, la Constanța, Cosmoc spunea că Ștefan a făcut, probabil, cel mai bun joc al său împotriva Farului. Întîmplarea a făcut ca luni dimineață să-l întîlnesc pe Florin Halagian. (Pînă la urmă am ajuns să vorbim și despre Ștefan.) Tînărul antrenor al lui Dobrin n-a scăpat prilejul să-mi spună: **„Probabil că Puiu Cosmoc nu l-a văzut apărînd la Pitești. Acel 0—0 al lui „U" se datorează în primul rînd lui Ștefan"...** În timp ce vorbeam cu Halagian, a apărut și Costică Cernăianu. La rîndul său, antrenorul Olteniei e convins că cel mai bun Ștefan a fost cel văzut pe înflăcăratul San Siro al Craiovei, cînd „U" a cîștigat cu 1—0.

Cine este Ștefan?

Un băiat înalt, de 21 de ani, student la matematici în anul III. A terminat cu 9,40 primul an. A mai adăugat zece sutimi în al doilea... A început să joace fotbal la „sfatul medicului", pentru dezvoltare fizică și echilibrare psihică. Asta s-a întîmplat în 1965.

N-am să enumăr calitățile portarului clujean. Acest foarte bun student în matematici a știut foarte bine ce poate face cu cei 1,87 m. ai săi și cu anvergura brațelor sale.

Ștefan știe să plonjeze, să blocheze și, ceea ce se întîmplă destul de rar la portarii talentați, să prindă... corect mingea. Principala calitate a lui Ștefan rămîne, însă, gravitatea, care e sursa programului său de viață.

Ștefan se refuză spectacolului gratuit. El are o sobrietate naturală. Dacă reporterul încearcă, la modul superficial, stabilirea unei legături între fotbal și matematici, invocînd, să zicem, posibilitatea unei mai bune calculări a unghiurilor, Ștefan respinge formula cu o replică doar aparent paradoxală: **„Nu cred că e cazul. Instinctul e, uneori, cel mai bun matematician în fața porții".**

Ștefan și-a început, deci, ascensiunea. O ascensiune cu entuziasme reci, în care elogiul intuiției rămîne doar un prilej de replică. În rest, totul e calcul. De vreo doi ani, Ștefan lucrează zilnic timp de o oră și jumătate, împreună cu antrenorul Băluțiu, pentru mingile de jos, pentru mingile acelea viclene care seamănă cu aceea a lui Szőke, din min. 268 al meciului cu Ungaria.

Pentru încheiere, dați-mi voie să mai trag o linie în vederea completării acestui prim-plan. În anul II, Ștefan a primit un 8 la algebră. După examen s-a dus acasă, a luat o coală de hîrtie și a scris o contestație. Poate a făcut-o ca să-l convingă și pe reporter că nu-i lipsește nici „grăuntele de nebunie"...

I. CH.